

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1204. Usque Ad Annum 1230

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118030

§. 32. Res Albigensium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66406](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66406)

Sæcul. XIII.
A. C. 1214.

§. XXXII.

Res Albigensium.

16. ep. 167.

16. ep. 171.
171.*Petr. Hist.*
Albig. c. 77.
78.

Ineunte anno millesimo ducentesimo decimo quarto Papa in Provinciam alium Legatum, scilicet Petrum Beneventanum Cardinalem, Diaconum Titulo Sanctæ Mariæ in *Aquire*, misit, cum Epistolis, die decima septima Januarii & sequentibus datis. In prima, ad Archiepiscopos Embrodunensem, Arelatensem, Aquesem, Narbonensem, eorumque Suffraganeos, ad Abbates & alios Præpositos Ecclesiasticos directa, præcipit; submisso animo Legatum suum recipiant, & quæcunque decerneret, sancte servent. In alia Epistola Papa Simoni Comiti Montfortio in mandatis dat; filium Regis Arragoniæ, quem post pugnam Murctanam captivum tenebat, in manus Legati sui tradat. Petro Legato mandata etiam commissa erant, quibus instructus Comitem Convenensem, Vicecomitem Benearniensem & Tolosanum absolveret, si cautionem de futura satisfactione præstitissent. Ceterum in Territorium Albigense medio ferme mense Aprili pervenit, cum eodem tempore Episcopus Carcassonenfis Crucigerorum militum supplementa ex Francia adduxisset.

Hic

Sæcul XIII.
A. C. 1214.

c. 75.

Hic Præsul totum annum superio-
rem, bellum in Francia contra Hæreti-
cos prædicans, consumserat, non nullis
aliis, maxime autem Magistro Jacobo
Vitriaco, operam jungentibus. Cardi-
nalis quoque Legatus Robertus Curso-
nius, & Guilielmus Archidiaconus Pari-
sienſis ſacrorum militum cohortes addu-
xerant; quamvis enim Cardinali incum-
beret, præcipue ſacram expeditionem in
Terram ſanctam prædicare, in illis ta-
men adjunctis conſenſit, ut etiam con-
tra Albigenſes moventibus denunciaretur
Indulgentia. Quin & ipſe Crucem
pectoris affixam, contra Hæreticos mili-
tantium Inſigne, gerere cœpit. Cru-
cigeris omnibus vero indictum, ut Bliter-
ris, die decima quarta poſt Paſcha, ſeu
decima tertia Aprilis, ad caſtra conſue-
rent. Præterea Odo III. Dux Burgun-
diæ, ab Archiepiſcopo Narbonenſi exci-
tatus, Archiepiſcopis Lugdunenſi &
Viennenſi comitantibus, Comiti Mont-
fortio auxilia attulit.

In Quadrageſima hujus anni milleſi-
mi ducentefimi decimi quarti Balduinus
Comes, Tolofani Comitum frater, noctu
in lecto ſuo dormiens, Olmiæ in Terri-
torio Cadurcenſi, a proditoribus per in-
ſidias captus eſt, & in aliam Arcem, a
ſubditis quidem ſuis inſeſſam, transla-
tus. Quia deinde turrim dedi vetabat,

Y 5 raptio-

Sæcul. XIII.
A.C. 1214.

Balduinus
peremptus.

raptores inclusum inedia per biduum cruciarunt; quo transacto, ille Presbyterum vocari jubet, confitetur, & Communionem petit. At postea, Presbytero cum S. Sacramento intrante, supervenit grassatorum aliquis, terribili juramento affirmans, non passurum se, ut Comes Balduinus ullo cibo potuve refocillaretur, priusquam quemdam grassatorum illorum, commilitonem suum, quem in vinculis custodiri jusserat, liberum dimisisset. Cui Comes: *Cruelis! non alimentum corporis, sed divinum Mysterium, escam animæ meæ, peto.* Tum, latronibus Sacerdotem prohibentibus, ait: *Saltem ostendatur mihi Sacramentum,* idque, a Ministro sibi exhibitum, devote adoravit. Inde Montemalbani deducitur, quo ubi etiam Comes Tolosanus advenit, ipso jubente protrahitur Balduinus, & illico fauces Principis laqueo innectuntur, quo necaretur. Iterum peccata confitendi spatium, & Viaticum, roganti, utrumque denegatur; sed Deum testem invocantem, quod pro defensione Religionis moreretur, Comes Foxiæ, ejus filius, & quidam ex Arragonia Eques, e terra cum fune, quem injecerant, elevatum, ac e nuçe arbore suspensum, strangulant. Ita Comes Tolosæ fratrem suum miserandum in modum peremit.

Petrus

Petrus Beneventanus Legatus, postquam cum Simone Comite Montfortio ad colloquium coivisset, Narbonam perrexit, ad quem mox Comes Convenensis, Comes Foxiensis, & complures alii, ditionibus suis ob Hæresim privati, conveniunt, rogantes, ut eas sibi reddi juberet. Ipse omnes reconciliavit, non solum recepto eorum juramento, quod Ecclesiæ præcipienti morem gerere velent, sed etiam munitis castris, quæ in ipsorum adhuc erant potestate, sibi traditis. Reliquo æstatis tempore Comes Montfortius complures Arces in Territoriis Cadurcensi, & Agennensi ad deditionem compulit, atque præter alias Mauriacum, in qua Hæretici septem de Secta Waldensium deprehensi sunt. Hi ad Legatum Robertum Cursonium, castra tunc sequentem, adducuntur, & cum simpliciter errorem faterentur, a Crucigeris, magnam lætitiâ profitentibus, igni traduntur.

Sæcul. XIII.
A. C. 1214.

Petr. c. 77.

c. 79.

c. 80.

Inde Comes Montfortius oppidum *Classeneuil* in Territorio Agennensi admoto exercitu obsessum cepit. Robertus Legatus quoque, obsidioni interfuturus, advenerat, sed exitum ibi non expectavit, urgentibus Legationis suæ negotiis in Franciam revocatus. Ceterum Comes Montfortius compluribus munimentis & oppidis Hæreticorum, Tyran-

Sæcul. XIII. Tyrannorum seu latrunculorum, pro-
A.C. 1214. vincia Petrocoriensis, Lemovicensis, &
 Rutenensis, in potestatem suam redactis,
 pacem in illis regionibus restituit.

§. XXXIII.

Pugna ad Boviniacum.

Rigor. p. 52. Inter hæc Philippus Rex Franciæ in
 Flandria Ferrando Comiti, Ottoni Im-
 peratori & Comiti Saresberienfi, Regis
 Angliæ fratri, ex patris amica nato, Fer-
 randi foederatis, arma inferebat, atque
 cum adversi exercitus ad pontem Bovi-
 niacensem prope Tornacum in mutuo
 conspectu starent, Philippus Rex, mi-
 lites suos ad strenue rem gerendam ex-
 citaturus, *tota spes nostra, Comitones
 in Deo sita est, inquit, Rex Otto, ejus-
 que satellites a Papa excommunicati, Ec-
 clesiæ inimici sunt & everfores. Sti-
 pendia, quibus sustentantur, ex paupe-
 rum lacrymis, Ecclesiarum Clericorum-
 que spoliis impii extorserunt. Nos vero
 Christiani sumus, Communione & sancta
 Ecclesiæ pace gaudentes. Ut ut pecca-
 tores, cum Ecclesia tamen sentimus, &
 credimus, ac pro viribus nostris Clerico-
 rum libertatem defendimus. Quare ma-
 gna fiducia a Dei misericordia victo-
 riam de inimicis nostris speremus.* Re-
 gi, ita proximos quosque alloquenti, ac-
 clamant, ut sibi benediceret, moxque
 pugnae